

Arrest

nr. 123 303 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, legt op 23 april 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar partner, M.M., van Nederlandse nationaliteit.

Op 13 juli 2012 dient de verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijf als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Nederlandse onderdaan.

Op 1 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot

weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster dient op 9 november 2012 een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijf als familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie met een Nederlandse onderdaan.

Op 15 mei 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen, met name enerzijds de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. De eerste en de tweede bestreden beslissing worden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 26 juni 2013 en luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.11.2012 werd ingediend door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): M. N.

Nationaliteit: Surinaamse

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Aangezien de partner van de betrokkene zelf geen verblijfsrecht meer heeft als burger van Unie, kan betrokkene zelf niet meer beschouwd worden als de "partner" van een burger van de Unie, waaronder moet worden verstaan een burger van de Unie met verblijfsrecht in België.

Bijgevolg kan geen toepassing gemaakt worden van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, dat eveneens slechts van toepassing is op familieleden van een burger van de Unie met verblijfsrecht.

Daarom is de in artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit voorziene termijn van 6 maanden in casu niet van toepassing. (arrest RvSt. Nr. 217.525 dd. 24.01.2012)

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster werd de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat met dit arrest geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het geding en a fortiori niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

2.2. De verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op inzake de vordering tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten.

Hij licht de exceptie als volgt toe in de nota met opmerkingen:

“Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Pari. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de vreemdeling gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de vreemdeling bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn (zie o.m. R.v.St. nr. 66.657bis dd. 10 juni 1997; R.v.St. nr. 66.659 dd. 10 juni 1997).

Verzoekende partij bevindt zich in casu in een illegale verblijfssituatie waarbij een vernietiging van het bestreden bevel geen wijziging met zich mee zou brengen voor de verblijfssituatie van verzoekende partij.

Deze illegale verblijfssituatie blijkt afdoende uit het administratief dossier, en vloeit impliciet doch zeker voort uit de meebetekende beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekende partij betwist ook niet illegaal in het Rijk te verblijven.

Verzoekende partij bevindt zich inderdaad in een situatie waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, en waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris, ingevolge art. 7 Vreemdelingenwet, ertoe verplicht is een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft.

In die zin werd reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld:

"De vernietiging van dit bevel door de Raad kan geen wijziging in de rechtstoestand van verzoeker met zich meebrengen. De gemachtigde van de Minister kan in geval van vernietiging van het bestreden bevel enkel opnieuw vaststellen dat verzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft en dient derhalve opnieuw een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft bijgevolg geen wettig belang bij de vernietiging van het bestreden bevel." (R.v.V. nr. 3497 dd. 9.11.2007; zie ook: R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"Te dezen dient de Raad echter op te merken dat zelfs indien hij de in punt 1.3. bedoelde beslissingen schorst, die verzoekende partij geen voordeel kan opleveren. De eventuele schorsing ervan wijzigt niets aan de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij zoals vastgesteld in de in punt 1.6 bedoelde beslissing (de bijlage 13septies), waarvan de uitvoerbaarheid niet geschorst werd door het in punt 1.7. bedoelde beroep." (R.v.V. nr. 103.686 van 28.05.2013)

Verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij de geuite kritiek."

De Raad merkt dienaangaande op dat het enkele gegeven dat een nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen wijziging tot gevolg heeft van de verblijfssituatie van de verzoekster, nog niet volstaat om haar het belang bij het beroep te ontzeggen in zoverre dit beroep betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten. Er anders over oordelen zou immers *de facto* elk bevel om het grondgebied te verlaten uitsluiten van het annulatietoezicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, terwijl het duidelijk gaat om een uitvoerbare administratieve rechtshandeling die is genomen in toepassing van de vreemdelingenwet. Een bevel om het grondgebied te verlaten kan door het bestuur op gedwongen wijze worden ten uitvoer gelegd, hetgeen precies door middel van een eventuele vernietiging kan worden verijdeld. Waar de verweerder stelt dat hij na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niets anders kan dan opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren met toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoekster, dringt zich bovendien de vaststelling op dat het thans ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten geenszins aangeeft te zijn genomen in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet, laat staan dat de concrete bepaling van voornoemd artikel wordt vermeld die te dezen zou zijn toegepast. Noch in het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, noch in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt bovendien op enige feitelijke wijze vastgesteld dat de verzoekster niet wettig op het grondgebied zou verblijven. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de verzoekster hieromtrent betwisting zou moeten voeren. De verweerder duidt evenmin op concrete wijze de feitelijke gegevens van het administratief dossier aan waaruit de illegale verblijfssituatie van de verzoekster zou blijken. Er kan in deze omstandigheden dan ook niet worden vastgesteld dat de verweerder niet anders vermag dan over te gaan tot een identieke beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verweerder meent dat de verzoekster, omwille van bovenstaande redenering, geen belang kan doen gelden bij de door haar tegen het bevel om het grondgebied ontwikkelde grieven, merkt de Raad op dat de verzoekster ten aanzien van dit bevel de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en dit omdat geen enkele motivering wordt gegeven betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekster wijst er in dit verband op dat voormelde bepaling voorziet in een discretionaire bevoegdheid om al dan niet bij de weigeringsbeslissing tevens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zodat wel degelijk een motivering zich opdrong waarom *in casu* werd overgegaan tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt niet dat de verzoekster het vereiste belang kan worden ontzegd bij een behandeling van voormelde door haar opgeworpen grief en bij uitbreiding bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan, gelet op hetgeen voorafgaat, bijgevolg evenmin worden ingezien waarom de verzoekster het vereiste belang zou moeten worden ontzegd bij een behandeling van voormelde door haar opgeworpen grieven en bij uitbreiding bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt dan ook verworpen.

4. Onderzoek van het beroep.

4.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 52 §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit en van de formele motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij licht haar middel als volgt toe:

"De bestreden beslissing stelt het volgende:

"Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen." Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Artikel 52, §4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in hoofde van de Belgische staat. De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 en meer recentelijk naar arrest nr. 101 636 en 101 637 van 25 april 2013 van Uw Raad waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu:

"De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52 § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bewoording "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat er in ieder geval een bevel zou moeten worden afgeleverd (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.185).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...)

De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat verzoeker om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft.

(...)

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enige middel is de aangegeven mate gegrond. Aangezien

de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd. "

Gelet op deze recente rechtspraak van uw Raad dient dit middel dan ook als ontvankelijk en gegrond te worden verklaard.

Doordat verwerende partij niet motiveerde waarom in casu een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven aan verzoekster, werden 52, § 4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit en de formele motiveringsplicht geschonden. Dit laatste beginsel vereist immers dat "wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, [...] het bestuur verplicht [is] zijn keuze te verantwoorden. "

Doordat de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient deze beslissing in haar geheel te worden vernietigd.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

De verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen het volgende:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat in de bestreden beslissing geen wettelijke basis wordt gegeven waarop het bevel om het grondgebied te verlaten zou steunen. De verzoekende partij verwijst dienaangaande naar de discretionaire bevoegdheid, dewelke voorzien wordt door artikel 52, §4 van het KB dd. 08.10.1981. De verzoekende partij voert een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan ter ondersteuning van haar enig middel.

Betreffende de vermeende schending van de formele motiveringsplicht, laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij laat gelden dat de vermeldingen in de bestreden beslissing verzoekende partij toelaten kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd beslist het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel van de door verzoekende partij als geschonden aangevoerde rechtsregel (de formele motiveringsplicht) is bereikt.

De bestreden beslissing werd afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de aanvraag van verzoekende partij afgewezen werd. Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoekende partij werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie. zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel. De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tót weigering van verblijf vergezelt niet nader te hebben gemotiveerd, gezien dit bevel noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu 'ascendante de Belge, décision dont la légalité n 'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu'elle n'est pas autorisée au séjour ni n'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le

séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

"Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert noch het verblijfsrecht beëindigt maar daar echter berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare or de is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf uit haar aard als politiemaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf niet nader te hebben gemotiveerd. " (Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Er kan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

De verwerende partij verwijst naar een arrest d.d. 25.04.2013 met nr. 101.609 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

"Le Conseil rappelle que la requérante a sollicité une carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union, en faisant valoir sa qualité de descendante à charge d'une Belge, sur pied de l'article 40bis, §2, 3°, de la loi précitée du 15 décembre 1980, dont l'article 40ter, alinéa 1er, a étendu le champ d'application aux membres de la famille d'un Belge, lequel stipule : « Sont considérés comme membres de la famille d'un citoyen de l'Union : [...] ses descendants [...], âgés de moins de 21 ans ou qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent [...] ».

Il ressort clairement de cette disposition que la descendante d'une Belge, qui vient s'installer avec elle sur le territoire du Royaume, ne peut obtenir le droit d'y séjourner qu'à la condition d'être à sa charge.

Or, dans le cas présent, le Conseil observe que la décision litigieuse repose sur un motif unique tiré du constat que la requérante « n'établit pas qu'elle est démunie ou que ses ressources sont insuffisantes : elle n'établit pas que le soutien matériel des personnes rejointes lui était nécessaire et donc ne prouve pas de manière suffisante l'existence d'une situation de dépendance réelle à l'égard du membre de famille rejoint ». Le Conseil relève que ce constat n'est pas contesté par la requérante en termes de requête. Par conséquent, le Conseil ne peut que constater que la partie défenderesse a pu décider, sans violer les dispositions et principes visés en termes de moyen, que la requérante ne remplissait pas les conditions pour bénéficier du droit d'établissement en tant que descendante à charge de Belge.

Le Conseil relève, du reste, que la motivation de l'acte attaqué indique clairement les raisons pour lesquelles, sur la base des informations dont elle disposait, la partie défenderesse a estimé pouvoir refuser l'établissement à la requérante. Or, le Conseil rappelle que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative, la décision doit permettre à son destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitement les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet, ce qui est parfaitement le cas en l'espèce. 3.3. Sur le reste du moyen le Conseil rappelle que saisi d'un recours comme en l'espèce, il ne statue que sur la légalité de l'acte entrepris, et non sur son opportunité. Les termes utilisés dans l'article 51. § 3. alinéa 3. de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers signifient que la délivrance

d'un ordre de quitter le territoire dans ce cadre relève du pouvoir d'appréciation de la partie défenderesse. Il ne peut toutefois en être déduit que celle-ci est tenue de motiver la raison pour laquelle elle décide d'assortir la décision de refus de séjour de plus de trois mois d'un tel ordre. La requérante reste par ailleurs en défaut de démontrer qu'une des autres dispositions visées au moyen imposerait cette obligation à la partie défenderesse dès lors que le droit de séjour a été refusé à la requérante et que, par ailleurs, elle ne justifie nullement disposer d'un autre titre de séjour.

3.4. Le moyen unique n'étant pas fondé, la requête doit être rejetée. " (R.v.V. nr. 101.609

van 25 april 2013) Verweerder laat nog gelden het eerste lid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissing reeds als volgt luidde:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. " (eigen onderlijning) Bijgevolg beschikt de (gemachtigde van de) Minister c.q. de Staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Wanneer het verblijf wordt geweigerd, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling.

Deze gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90 594 van 26 oktober 2012.

Gelet op het feit dat het Vreemdelingenbesluit dd. 08.10.1981 als Koninklijk Besluit onderhevig is aan de Vreemdelingenwet kan de gemachtigde van de Staatssecretaris in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

Verweerder benadrukt nog dat uit de betekening van de beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, op impliciete doch noodzakelijke wijze voortvloeit dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze weigering van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft, zodat het bevel - impliciet doch zeker - verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet.

Deze noodzakelijke gevolgtrekking verhindert elke speculatie, en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij schijnt aan te nemen.

Verzoekende partij gaat ook voorbij aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat het niet vereist is dat de bestuurshandeling verwijst naar de precieze artikelen en het opschrift van de toepasselijke regelgeving, althans niet indien de vreemdeling uit de beslissing met zekerheid kan afleiden om welke bepalingen het gaat. Het is dan voor betrokkene immers mogelijk om, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, de toepasselijke bepalingen van de regelgeving te vinden (R.v.St. 30 juni 2011, nr. 214.333).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

In zoverre de verzoekende partij in haar enig middel verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laat verweerder nog gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding cassatieberoep werd ingesteld bij de Raad van State tegen voormelde rechtspraak.

Terwijl in elk geval dient te worden benadrukt dat aan de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde kan worden toegekend.

"Bovendien hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (cf. RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c)) " (R.v.V. nr. 78 429 van 29 maart 2012)

Geheel ten overvloede, en in ondergeschikte orde, laat de verwerende partij gelden dat de kritiek van verzoekende partij met betrekking tot de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ook niet van aard is om afbreuk te doen aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en dit in tegenstelling tot het betoog van verzoekende partij die meent dat de voorgehouden gebrekkige motivering (quod certe non) de vernietiging van de integrale bijlage 20 zou verantwoorden.

Verzoekende partij lijkt daarbij ten onrechte aan te nemen dat de beslissingen houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten een ondeelbare akte vormen, daar waar beide beslissingen als autonome, op zich staande beslissingen dienen te worden beschouwd.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten met een nietigheid zou zijn behept (quod non), verantwoordt dit niet dat de beslissing houdende weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, die samen met dit bevel aan verzoekende partij werd betekend, eveneens wordt vernietigd.

De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde instrumentum, te weten de bijlage 20, worden betekend aan verzoekende partij, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat de negotia, te weten de beslissingen, als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd, daar waar art. 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk aanduidt dat de bijlage 20 dient te worden beschouwd als de akte van kennisgeving, waarbij desgevallend ook een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend aan de vreemdeling, samen met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt inderdaad als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken." (eigen onderlijning)

De bijlage 20 wordt door de regelgever uitdrukkelijk aangeduid als wijze van betekening, en kan op zich niet als een beslissing worden beschouwd. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen 'kennis gegeven', 'afgifte', 'document'...

De vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten in kwestie al dan niet afdoende werd gemotiveerd, houdt geen uitstaans met de geldigheid van de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en is dan ook niet van aard hieraan afbreuk te doen..

Verzoekende partij miskent derhalve de inhoud van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit.

Ook de bijlage 20 vermeldde in casu expliciet in haar hoofding: "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". Door beide beslissingen als één en ondeelbaar te beschouwen, miskent verzoekende partij de bewijskracht van deze bijlage 20.

Terwijl beide beslissingen ook een andere juridische en feitelijke grondslag kennen, daar waar de beslissing houdende weigering van verblijf gesteund is op de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging (zoals die zijn vastgelegd in de art. 40 e.v. Vreemdelingenwet), daar waar het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de vaststelling dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft, nu het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd.

De verwerende partij verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt: "Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit : « Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »

Qu 'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, le juge administratif méconnaît cette disposition ; qu 'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci il confond les décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification : que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué. "

Vrije vertaling:

"Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

"Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend. "

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen; dat de rechter, door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou 'omvatten', de beslissingen zelf verwart met hun gemeenschappelijke akte van betekening: dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest. "

Verzoekende partij kan uiteraard niet enerzijds voorhouden dat (de motivering van) de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en (de motivering van) het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk dienen te worden beoordeeld op hun wettigheid, terwijl anderzijds een gebrek in één van beide beslissingen een vernietiging van beide beslissingen zou wettigen.

Het onderscheid tussen de akte van betekening en de beslissing zelf, werd ten andere al meermaals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State: "Dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de motieven van een bestuurshandeling - negotium - uitdrukkelijk vermeld moeten worden in de akte - instrumentum; "

(R.v.St. nr. 70.092 van 8 december 1997) "Eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte kunnen niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig" (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

"Het gegeven dat de stopzettingsbeslissing en de beslissing tot het aanvatten van de onderhandelingsprocedure tegelijk in één formele akte werd genomen doet aan die vaststelling geen afbreuk; daar een onderscheid moet worden gemaakt tussen het negotium en het instrumentum. Het gaat in casu prima facie om twee autonome beslissingen." (R.v.St. nr. 173.992 van 16 augustus 2007) Het middel faalt in rechte.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.2 Voorafgaandelijk

Onderhavig beroep heeft als voorwerp de beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De rechtsgrond waarop de verweerder zich hiertoe steunt is artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

De verzoekster voert aan dat de beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, één beslissing met één motivering vormt derwijze dat de onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten moet leiden tot de vernietiging van de gehele bijlage 20 met inbegrip van de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het komt de Raad toe om te onderzoeken of het werkelijke voorwerp van het beroep bestaat uit één enkele dan wel meerdere, van elkaar te onderscheiden beslissingen.

De Raad merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan de verweerder toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de verweerder vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen dergelijk gekwalificeerd recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in

dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*” (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (“*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat het feit dat de bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*” dat “*desgevallend*” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455; RvS 23 januari 2014, nrs. 226.183 tot en met 226.185).

Er dient dan ook te worden besloten dat de door de verzoekster geviseerde “bijlage 20” twee onderscheiden administratieve rechtshandelingen omvat, zodat het voorliggende beroep een dubbel voorwerp heeft met name enerzijds de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (de eerste bestreden beslissing) en anderzijds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (de tweede bestreden beslissing). De eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft niet tot gevolg dat ook de beslissing tot weigering van verblijf dient te worden vernietigd (cf. RvS 12 november 2013, nr. 225.455; RvS 23 januari 2014, nrs. 226.183 tot en met 226.185).

4.3. De verzoekster voert aan dat de formele motiveringsplicht en artikel 52, §4 geschonden zijn nu er geen enkele motivering wordt gegeven betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.4. In de voorliggende zaak kan de Raad inderdaad slechts vaststellen dat de verweerder niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven aan de verzoekster en op welke feitelijke gegevens hij zich steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals hoger reeds werd gesteld laat het feit dat de verweerder aan de verzoekster het verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft geweigerd niet toe automatisch te besluiten dat de verzoekster niet legaal in het Rijk verblijft. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, is gelet op het gestelde in artikel 52 van het vreemdelingenbesluit een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de beëindiging van het verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Ook in het licht van artikel 7 van de vreemdelingenwet dient de verweerder de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is bovendien slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire of een gebonden bevoegdheid werd genomen. Er moet trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden. De verweerder kan er zich te dezen dan ook niet voorhouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten impliciet doch zeker voortvloeit uit de mee betekende beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, gezien het een loutere

vaststelling van een onregelmatige verblijfssituatie betreft. Er anders over oordelen houdt een miskenning in van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

De verzoekster kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat de verweerder met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering.

Een schending van de formele motiveringsplicht dient te worden aangenomen.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 mei 2013.

Zoals uiteengezet onder punt 4.2., leidt de onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten evenwel niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 15 mei 2013. Ten aanzien van deze laatst genoemde beslissing wordt in het onderhavig verzoekschrift geen enkele grief of middel aangevoerd. De vordering is dan ook onontvankelijk wat de beslissing van 15 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2013 tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden betreft.

Artikel 2.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE